Megilletődött Reszketettel állunk Körül e Raporzót, melyben egy hosszú életen át hiven teljesített hivatásai és anyai kötelmekben kimerült évek amonyt kizárnak örök nyugalmon helyezi. Reszketettel intünk felje utolsó búcsúl, mert tisztelettel voltunk iránta, bemutatásnak sekinthetünk virágokat darázó barázdás arcára, de a termének törvényében megnyugvó szinben Reszketettel fölváltja most a megilletődés fájdalma is, ha elgondoljuk, hogy alig múlt el csak egy év, amióta szintén csak raporzó körül álltunk ugyan e helyen, midőn nevelő gyermeki szeretettel atyánk elköltözte fölötti fájdalom marta. Ismét szétszórva borult a ti boldog családi otthonotokra. Kiköltözött házi szeretetből a szeretett anya, a körülrajongott nagyanya, vajon ti megnyugvóttal találhatjátok-e abban a tudatban, hogy a termének törvénye vagyta el körötökből? Holnap olvasunk majd az írásban azzal történetének bejegyzésére jelenetet, amidőn itten Kelő táblára vésve nyilatkoztatta ki akaratát, melynek hivatása, hogy a nép szeretetben egyesjavottak nivói itteniek emelje föl; a múló anyagból alkotott táblák elmúltak, szétmállottak, de vajon velük megsemmisültek-e az isteni szavak is? Azt mondja a hagyomány: דברות a táblák törmelékeivel nem szünt meg, de az anyagtól fölszabadultak az isteni szavak s azontúl a levegőben röpködtek, megfogták az egész lépkőt, melyből mint éltető elemüket szívták szétszórva a szivekbe. Szétszórtak szivetek Kelő táblájáról dvortátok le Ti is az élteteket irányító legfőbb megnyilatkozást; tisztelettel tartottátok szeretettel körülzártátok, rajongásnak fogadtátok körül e táblákat, imádattal tartottátok a bennük rejlő akaratot, hogy szerető odaadással teljesítsétek; hiába öntöttétek megpecsételt burgalommal a táblákat, az anyag fogott az idő walhodik, az anyag megfoszik, szétmállik, elporlad, anyaföldbe vissznek immár a ti második táblátokat is, de amit leolvastatok róluk, amit szerettetek bennük, ami éltetőt irányítója volt, az most felszabadult a gyarló anyag béklyójából, megfogta szétszórt otthonotok lépkőrét, melyben nemes életük szamitásait megszikra szivják az utókák, hogy egymás között ápolják az önzetlen szeretetet ösztönöket emelő erőt. Erős példázat megnyugtató vigaszra adjon emyhületet a ti szomorú szivetekben, midőn azzal a szeretettel kizárhatjátok utolsó útjára a jó anyát, hogy valóban mintaszerűen teljesítettétek kötelezettségeitek, mikkel a termének s az isteni törvény kötelezi a gyermektől a szülő iránt; de most, hogy a termének szerint megszakitotta köztetek a közvetlen fonalat, emlékétek jó szivetekben, s adjatok hálát, hogy ti méltatok megadatott ennyi ideig szemlélni a gyermeki szeretet hálás szeretetét a szülő iránt. Szivel a kiengesztelő gondolattal borulgatok le itten dőtt, midőn az elköltözött örök nyugalmát imádkoznunk.

Ujpesten 1904. február 5.

özv. Kohn Sebjomané

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ver/11/181